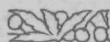

stili deklico samo. Reva je prinesla slame, naredila iz nje punico, dela nanjo svojo obleko in jo posadila na okno. A sama se je namazala z medom in si nataknila perje, da je bila podobna strašnemu ptiču. Skočila je skozi okno in zbežala. Toliko da je prišla na stezo, že je videla, da ji gredo nasproti razbojniki. A je niso spoznali. Le vprašali so: „Čudna reč, kaj dela naša deklica?“ A ona odgovori: „Kuha in šiva pa na oknu sedi.“ In potem je bežala še bržeje.

Razbojniki so prišli domov in so videli, da na oknu res nekdo sedi. Poklonijo se punici in rekó: „Zdravstvuj, daklica naša! Odpri nam!“ Videli so pa, da se deklica ne klanja, ampak molči. Govoré punici, a ona še vedno ne dvigne glave — le molči. Tedaj odpahnejo duri in hočejo ubiti deklico. Kar pa opazijo, da to ni deklica, ampak slamnata punica. Razbojniki jo vržejo proč in reko: „Prekanila nas je.“

Deklica je prišla k reki, se umila in prišla domov.

F. N.

Prvi žarki.

Prvi spet toplejši žarki
na polje, na breg žaré.
Cvetke vabijo iz zemlje,
v gozdu ptičice bude.

A prehitro solnce tone,
na poljane lega mrak —
Dol z gorâ pa zopet piha
kot sred zime mrzel zrak.

Jasen dan s toploto milo
iz zemlje privablja cvet.
Prvi ljubki vonj objema
strti pusti zimski svet.

Cvetke vzdihajo bolešno,
čašice zapirajo.
Sklanjajo se na zemljico,
sahnejo, umirajo.

In ko nova zarja vstane,
cvet na polju ves je strt . . .
Čakajte, ve druge cvetke —
zunaj še preti vam smrt!

Mokriški.

